21/05/2019

“Τον Χριστό να τον αισθανόμαστε σαν φίλο μας”

/ Γνώμες

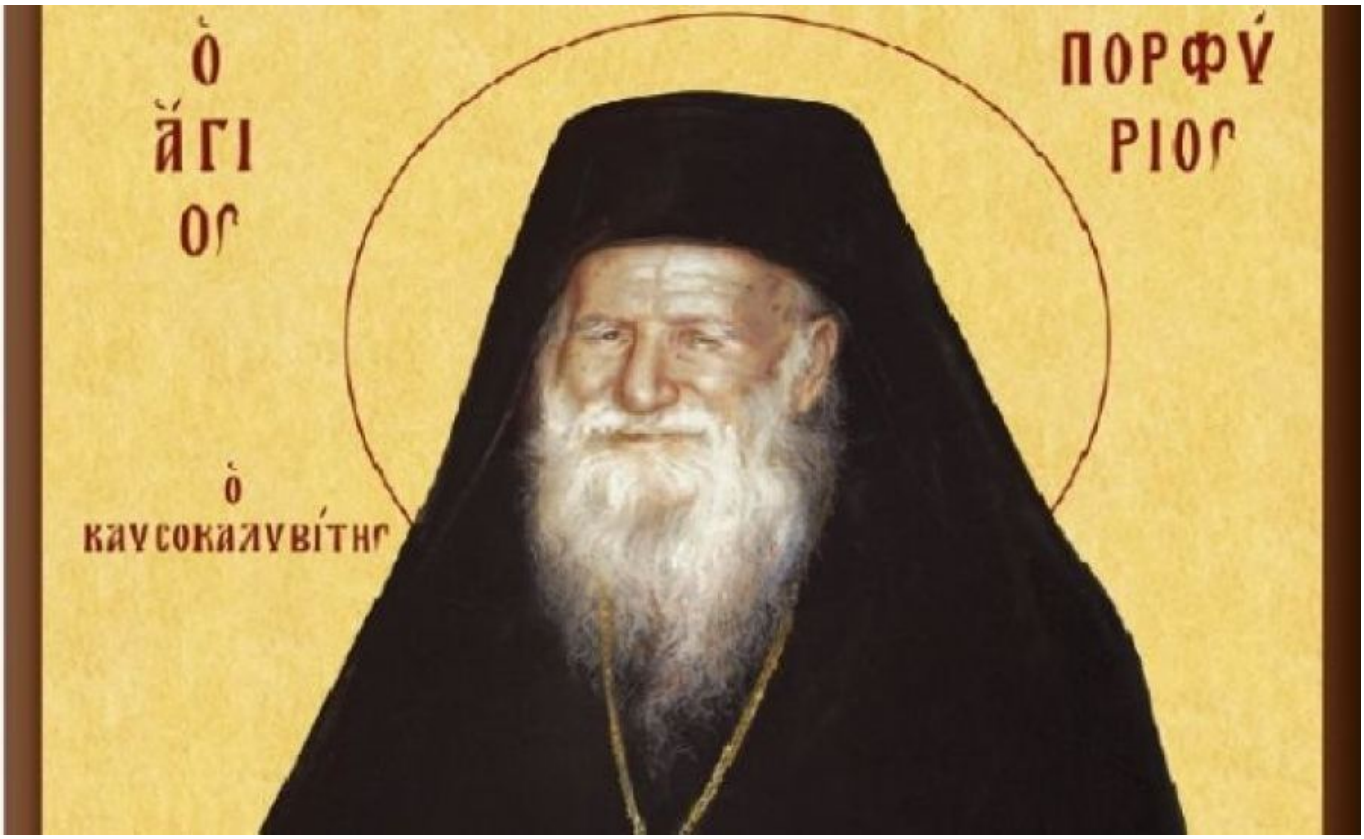

Αγίου Πορφυρίου

«Η τέλεια αγάπη βγάζει έξω τον φόβο, επειδή, ο φόβος έχει κόλαση και εκείνος που φοβάται δεν έχει τελειωθεί στην αγάπη» (Α΄ Ιωάννου 4, 18)
Όταν αγαπάς τον Χριστό, παρόλες τις αδυναμίες και τη συναίσθηση που έχεις γι’ αυτές, έχεις τη βεβαιότητα ότι ξεπέρασες τον θάνατο, γιατί βρίσκεσαι στην κοινωνία της αγάπης του Χριστού.

Τον Χριστό να τον αισθανόμαστε σαν φίλο μας. Είναι φίλος μας. Το βεβαιώνει ο ίδιος, όταν λέει: «Εσείς είστε φίλοι μου…» (Ιω. 15,14). Σαν φίλο να τον ατενίζομε και να τον πλησιάζομε.

Πέφτομε; Αμαρτάνομε; Με οικειότητα, με αγάπη κι εμπιστοσύνη να τρέχομε κοντά του· όχι με φόβο ότι θα μας τιμωρήσει αλλά με θάρρος, που θα μας το δίδει η

αίσθηση του φίλου. Να του πούμε: «Κύριε, το έκανα, έπεσα, συγχώρεσέ με». Αλλά συγχρόνως να αισθανόμαστε ότι μας αγαπάει, ότι μας δέχεται τρυφερά, με αγάπη και μας συγχωρεί.

Να μη μας χωρίζει απ' τον Χριστό η αμαρτία. Όταν πιστεύουμε ότι μας αγαπάει και τον αγαπάμε, δεν θα αισθανόμαστε ξένοι και χωρισμένοι απ' Αυτόν, ούτε όταν αμαρτάνουμε. Έχουμε εξασφαλίσει την αγάπη Του κι όπως και να φερθούμε, ξέρομε ότι μας αγαπάει.

Το Ευαγγέλιο, βέβαια, λέει με συμβολικές λέξεις για τον άδικο ότι θα βρεθεί εκεί, όπου υπάρχει «ο τριγμός και ο βρυγμός των οδόντων», διότι μακράν του Θεού έτσι είναι. Καί από τους νηπτικούς Πατέρες της Εκκλησίας πολλοί ομιλούν για φόβο θανάτου και κολάσεως.

Λένε: «Έχε μνήμη θανάτου πάντοτε». Αυτές οι λέξεις, αν τις εξετάσομε βαθιά, δημιουργούν τον φόβο της κολάσεως. Ο άνθρωπος προσπαθώντας ν' αποφύγει την αμαρτία, κάνει αυτές τις σκέψεις, για να κυριευθεί η ψυχή του απ' το φόβο του θανάτου, της κολάσεως και του διαβόλου.

Όλα έχουν τη σημασία τους, το χρόνο και την περίστασή τους. Η έννοια του φόβου είναι καλή για τα πρώτα στάδια. Είναι για τους αρχάριους, γι' αυτούς που ζεί μέσα τους ο παλαιός άνθρωπος.

Ο άνθρωπος ο αρχάριος, που δεν έχει ακόμη λεπτυνθεί, συγκρατείται απ' το κακό με το φόβο. Καί ο φόβος είναι απαραίτητος, εφόσον είμαστε υλικοί και χαμερπείς. Αλλ' αυτό είναι ένα στάδιο, ένας χαμηλός βαθμός σχέσεως με το θείον.

Το πάμε στη συναλλαγή, προκειμένου να κερδίσομε τον Παράδεισο ή να γλιτώσομε την κόλαση. Αυτό, αν το καλοεξετάσομε, δείχνει κάποια ιδιοτέλεια, κάποιο συμφέρον. Εμένα δε μου αρέσει αυτός ο τρόπος.

Όταν ο άνθρωπος προχωρήσει και μπεί στην αγάπη του Θεού, τι του χρειάζεται ο φόβος; Ο,τι κάνει, το κάνει από αγάπη κι έχει πολύ μεγαλύτερη αξία αυτό. Το να γίνει καλός κάποιος από φόβο στον Θεό κι όχι από αγάπη δεν έχει τόση αξία.

Όποιος θέλει να γίνει χριστιανός, πρέπει πρώτα να γίνει ποιητής. Αν στραπατσαρισθεί η ψυχή και γίνει ανάξια της αγάπης του Χριστού, διακόπτει ο Χριστός τις σχέσεις, διότι ο Χριστός «χοντρές» ψυχές δεν θέλει κοντά Του.

Κανείς να μη σας βλέπει, κανείς να μην καταλαβαίνει τις κινήσεις της λατρείας σας προς το θείον. Ολ' αυτά κρυφά, μυστικά, σαν τους ασκητές. Θυμάστε που σας έχω πεί για τ' αηδονάκι; Μες στο δάσος κελαιδάει. Στη σιγή. Να πεί πως κάποιος τ'

ακούει, πως κάποιος το επαινεί; Πόσο ωραίο κελάηδημα στην ερημιά! Έχετε δεί πως φουσκώνει ο λάρυγγάς του;

Έτσι γίνεται και μ' αυτόν που ερωτεύεται τον Χριστό. Άμα αγαπάει, «φουσκώνει ο λάρυγγας, παθαίνει, μαλλιάζει η γλώσσα». Πιάνει μια σπηλιά, ένα λαγκάδι και ζεί τον Θεό μυστικά, «στεναγμοίς αλαλήτοις». Περιφρονήστε τα πάθη, μην ασχολείσθε με τον διάβολο. Στραφείτε στον Χριστό.

Η θεία χάρις μας διδάσκει το δικό μας χρέος. Γιά να την προσελκύσουμε, θέλει αγάπη, λαχτάρα. Η χάρις του Θεού θέλει θείο έρωτα. Η αγάπη αρκεί, για να μας φέρει σε κατάλληλη «φόρμα» για προσευχή. Μόνος Του θα έλθει ο Χριστός και θα εγκύψει στην ψυχή μας, αρκεί να βρεί ορισμένα πραγματάκια που να Τον ευχαριστούν· αγαθή προαίρεση, ταπείνωση και αγάπη. Χωρίς αυτά δεν μπορούμε να πούμε «Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με».

Ο παραμικρός γογγυσμός κατά του πλησίον επηρεάζει την ψυχή σας και δεν μπορείτε να προσευχηθείτε. Το Πνεύμα το Άγιον, όταν βρίσκει έτσι την ψυχή, δεν τολμάει να πλησιάσει.

Να ζητάμε να γίνει το θέλημα του Θεού. αυτό είναι το πιο συμφέρον, το πιο ασφαλές για μας και για όσους προσευχόμαστε. Ο Χριστός θα μας τα δώσει όλα πλούσια. Όταν υπάρχει έστω και λίγος εγωισμός, δεν γίνεται τίποτα. Όταν ο Θεός δεν μας δίδει κάτι που επίμονα ζητάμε, έχει το λόγο Του. Έχει κι ο Θεός τα «μυστικά» Του.

Αν δεν κάνετε υπακοή (σε ιερέα-πνευματικό) και δεν έχετε ταπείνωση, η ευχή (δηλ. το Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με) δεν έρχεται και υπάρχει και φόβος πλάνης. Να μην γίνεται η ευχή αγγαρεία. Η πίεση μπορεί να φέρει μία αντίδραση μέσα μας, να κάνει κακό. Έχουν αρρωστήσει πολλοί με την ευχή, γιατί την έκαναν με πίεση.

Καί γίνεται, βέβαια, κι όταν το κάνεις αγγαρεία. αλλά δεν είναι υγιές. Δεν είναι ανάγκη να συγκεντρωθείτε ιδιαίτερα για να πείτε την ευχή. Δεν χρειάζεται καμιά προσπάθεια όταν έχεις θείο έρωτα. Όπου βρίσκεσθε, σε σκαμνί, σε καρέκλα, σε αυτοκίνητο, παντού, στον δρόμο, στο σχολείο, στο γραφείο, στη δουλειά μπορείτε να λέτε την ευχή, το «Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με», απαλά, χωρίς πίεση, χωρίς σφίξιμο.

Σημασία στην προσευχή έχει όχι η χρονική διάρκεια αλλά η ένταση. Να προσεύχεσθε έστω και πέντε λεπτά, αλλά δοσμένα στο Θεό με αγάπη και λαχτάρα. Μπορεί ένας μία ολόκληρη νύχτα να προσεύχεται κι αυτή η προσευχή των πέντε λεπτών να είναι ανώτερη. Μυστήριο είναι αυτό βέβαια, αλλά έτσι είναι.